

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová

Ne není
odpověď

MELANIE MILBURNEOVÁ

NE NENÍ ODPOVĚĎ

PŘEKLAD

PETRA TCHOŘOVÁ

Milá čtenářko,

je tomu pár měsíců, co jsem se v podstatě tak napůl náhodou dostal do Marbelly. To je takové jedno docela slavné městečko v Andalusii. Ano v téže Andalusii, z níž pochází Raúl, hlavní hrdina příběhu Playboy z Andalusie, který tenhle měsíc vychází v edici Sladký život Duo.

A součástí Marbelly, dva tři kilometry dále na západ, je luxusní přístav, který se jmenuje Puerto Banús. No a právě v tomhle přístavu měl Raúl svou jachtu.

Proč o tom mluvím...? Když si přečtete některý z mých příběhů plných milionářů, knížat a princezen, nabudete dojmu, že místa, kde se děj povídek odehrává, jsou mondénní a plná luxusu, takže našinec aby se tam bál... A víte, že to tak vůbec není? V té Marbelle jsem si koupil sendvič v úplně obyčejném a docela levném supermarketu, po ulicích tam chodí úplně obyčejní lidé a, a to je docela zábavné, je tam dokonce česká hospoda, kde čepují plzeňské pivo.

Takže o tom mé příběhy nejsou... A Vy samozřejmě víte, o čem jsou. O lásce. O lásce, která může vykvést kdekoliv a kdykoliv.

A když člověka srdce bolí, nebo mu naopak bije vzrušením, je vlastně úplně jedno, kolik má na kontě a jakou barvu má jeho krev!

Takže si užívejte mých příběhů o lásce. A hlavně si užívejte lásky!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Melanie Milburneová

NE NENÍ ODPOVĚĎ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Never Say No to a Caffarelli

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Petra Tchořová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Ne není odpověď 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1513-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1514-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1515-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co tím myslíte, že neprodá?“ zamračil se Raffaele Caffarelli na svou londýnskou sekretářku.

Margaret Irvinová zdvihla dlaně, jako by tím říkala: *já za to nemůžu*. „Slečna Silvertonová bez váhání vaši nabídku odmítla.“

„Tak tu nabídku zvyšte.“

„To jsem udělala, také odmítla.“

Rafe chvíli bubnoval prsty do desky stolu. V téhle chvíli nečekal podobný zádrhel, až dosud šlo všechno hladce. Bez problémů a za výhodnou cenu získal nádhernou usedlost i s pozemky na anglickém venkově v Oxfordshire. Něco jiného byl vdovský dům – jen drobný problém, podle jeho obchodního manažera i realitního agenta. Ten ho ujistil, že bude snadné vdovský dům získat a znovu statek Dalrymple spojit – stačí jen nabídnout vyšší než tržní cenu. Rafe udělal štědrou nabídku. Stejně jako zbytek statku byl vdovský dům ve špatném stavu a potřeboval kompletní rekonstrukci – a on měl potřebné peníze, aby mu vrátil bývalou slávu. Co si ta ženská myslí? Jak mohla tak skvělou nabídku odmítnout?

Ale on se nevzdá. Jestli ho jeho obchodní manažer James brzy nezíská, dostane padáka.

Nikdo se neopovází spojovat se jménem Raffaele Caffarelli slovo neúspěch. Taková pastouška mu nebude stát v cestě, aby získal, co chce. „Myslíte, že se

ta Silvertónová nějak dozvěděla, že to já jsem koupil statek Dalrymple?“

„Kdo ví?“ pokrčila Margaret rameny. „Ale nemyslím si. Podařilo se nám to ututlat před tiskem. James zařídil všechno papírování v tichosti a já jsem slečně Silvertónové udělala nabídku prostřednictvím agenta, jak jste si přál. Vy se ale neznáte osobně, ne?“

„Ne, ale už jsem se s tímhle typem setkal.“ Rafe se cynicky ušklíbl. „Jakmile zavětrí, že se o jejich dům zajímá bohatý developer, pořádně ho vyždímou.“ Krátce a prudce vydechl. „*Chci* ten statek. A *chci* ho celý.“

Margaret mu přisunula po stole složku. „Našla jsem nějaké útržkovité zprávy o starém majiteli statku. Zdá se, že poslední lord Dalrymple měl pro Poppy Silvertónovou a její babičku slabost. Beatrice Silvertónová byla hlavní hospodyně na statku, pracovala tam zjevně léta a –“

„Zlatokopka,“ zamumlal Rafe.

„Kdo? Ta babička?“

Odsunul židli a stoupnul si. „Chci, abyste o té Polly zjistila všechno. Chci –“

„Poppy. Jmenuje se Poppy.“

Rafe obrátil oči v sloup a pokračoval. „Tak tedy Poppy. Chci vědět o jejím dětství, láskách... chci vědět i číslo její podprsenky. Vyčmuchejte všechno. Hned v pondělí ráno to chci mít na stole.“

Margaret pozdvihla pečlivě vykreslené obočí, ale zbytek tváře si zachoval výraz poslušné sekretářky. „Hned se do toho pustím.“

Posbírala papíry z jeho stolu, zatímco Rafe přecházel sem a tam. Možná by tam mohl zajet a sám se porozhlédnout po vesnici. Viděl statek a jeho okolí jen na fotkách, které mu James poslal mailem. Malý poznávací výlet a řekněme poznávání nepřitele by neškodilo.

Popadl klíče. „Na víkend jedu mimo město. Kdyby

bylo něco neodkladného, tak mi zavolejte, jinak se uvidíme v pondělí.“

„Kterápak je tentokrát ta šťastná?“ Margaret si přitiskla papíry k hrudi. „Pořád ta kalifornská modelka, nebo to už je stará historie?“

Pokrčil rameny. „Možná vás to překvapí, ale tentokrát strávím víkend sám.“ Zastavil se a podíval se na ni. „Proč si mě tak prohlížíte?“

Sekretářka se chápavě usmála. „Nepamatuju, že byste trávil víkend sám.“

Znovu se zamyšleně zamračil. „Všechno je jednou poprvé, že?“

V sobotu odpoledne se Poppy zrovna skláněla nad stolem číslo tři, aby ho utřela, když se otevřely dveře její čajovny. I když stála zády ke dveřím, věděla, že to není nikdo ze stálých hostů. Zvonek nade dveřmi zazvonil úplně jinak. S pohostinným úsměvem se otočila, ale na okamžik zaváhala při pohledu na opálenou mužnou hrud v rozhalené košili ve výši, kde by očekávala něčí tvář.

Zaklonila hlavu, aby se podívala do hnědých očí tak tmavých, že se zdály skoro černé. Pohledný obličej s mírným strništěm jí připadal povědomý. Že by nějaký herec? Celebrita? Pátrala v paměti, ale nedokázala si ho zařadit. „Budete chtít stůl pro...?“

„Pro jednoho.“

Stůl pro jednoho? Poppy v duchu obrátila oči v sloup. Ne, nevypadal jako někdo, kdo chce stůl pro jednoho. Spíš jako ten typ, co má všude v patách harém ctitelek.

Možná to bude model z nějaké reklamy na kolínskou, upravený muž s výrazem zlého hochy z nějakého časopisu.

Kdo ale chodí sám do starosvětské čajovny? K tomu jsou kavárenské řetězce, kde se dá sedět hodiny nad macchiatem a muffinem a listovat hromádkou novin.

Poppy se najednou sevřel žaludek. *Nebyl to kritik?* Proboha! Bude se do ní navážet v nějakém kulinářském blogu a zničí jí pověst? Byl tu až moc klid, od doby, kdy ta nová restaurace – které ani nemohla přijít na jméno – otevřela v sousední vesnici. Hospodářský pokles způsobil, že si lidé už tolik nedopřávali luxus kvalitního čaje.

Šetřili a raději si zašli na oběd – *do restaurace jejího bývalého přítele.*

Poppy si hezkého cizince prohlížela, zatímco ho vedla ke stolu číslo čtyři. „Co třeba tady?“ Odsunula mu židli a snažila se zařadit jeho lehký přízvuk. Francouz? Ital? Možná kousek od obojího? „Budete tu mít pěkný výhled na statek Dalrymple.“

Letmo se na výhled podíval a otočil se k ní. Poppy při pohledu do těch temných očí cítila, jako by jí projela elektřina. Bože, jak měl nádherné rty! Tak mužné a pevné se smyslným plnějším spodním rtem. Proč si proboha nesedne? Zbytek dne ji bude bolet za krkem.

„To je nějaká zdejší turistická atrakce?“ zeptal se. „Vypadá jako z románu Jane Austenové.“

Podívala se na něj úkosem. „Je to *jediná* zdejší atrakce, tedy ne že by byl přístupný veřejnosti nebo tak...“

„Vypadá dost velký.“

„Je to úžasné místo.“ Poppy si tiše povzdechla. „Strávila jsem tam většinu dětství.“

S lehkým zaujetím zdvihl tmavé obočí. „Ach opravdu?“

„Babička bývala hospodyní lorda Dalrymplea. Přišla na statek, když jí bylo patnáct, a zůstala tam až do své smrti. Nikdy ani nepomyslela na jinou práci. Dnes už se taková loajalita nevidí.“

„To skutečně ne.“

„Odešla do půl roku po lordovi.“ Poppy znovu vzdychla. „Doktor říkal, že to byla výduť, ale osobně si myslím, že bez něj nevěděla, co by tu dělala.“

„A kdo tam žije teď?“

„Momentálně nikdo,“ odpověděla. „Přes rok byl statek prázdný, než se vypořádala poslední vůle lorda Dalrymplea. Teď má statek nového majitele, ale nikdo neví, kdo to je a jaké má s tím místem plány. Všichni se děsí toho, že ho koupil nějaký hrabivý developer bez špetky vkusu. Další kousek naší minulosti se navždy ztratí pod nějakou příšernou tak zvaně –“ prsty naznačila uvozovky „– moderní architekturou.“

„Copak tomu nebrání zákon?“

„Ano, ale někteří lidé s fůrou peněz si myslí, že jsou víc než zákon. Čím víc mají peněz, tím větší moc. Pěkně mi to hýbe žlučí. Statek Dalrymple by měl být zase rodinnou usedlostí, a ne nějakým výletním sídlem na playboyské večírky.“

„Pro dnešní běžnou rodinu mi připadá dost velký,“ odtušil. „Musí mít nejmíň tři patra.“

„Čtyři,“ upřesnila. „Pět, pokud počítáte i sklep. Ale potřebuje rodinu. Volá po ní od doby, kdy před mnoha lety žena lorda Dalrymplea zemřela při porodu.“

„Takže on se už neoženil?“

„Clara byla jeho životní láska, a když zemřela, na jinou se ani nepodíval. Dnes už se taková oddanost nevidí, že?“

„Ne, to nevidí.“

Poppy mu podala jídelníček, aby překlenula ticho, které se rozhostilo. Proč se tady s naprosto cizím člověkem baví o oddanosti a loajalitě? Její pomocnice Chloe měla pravdu, možná by si měla častěji někam vyjít. Od doby, co ji Oliver zradil, byla strašně cynická. Namluvil si ji a pak ji sprostě využil. Nestál o ni, ale o její znalosti a zkušenosti, aby rozjel konkurenční podnik. Jak byla důvěřivá! Otrásla se při pomýšlení, že se s ním málem vyspala. „Ehm, máme tady denní nabídku – koláč. Je to měkký perník s malinovým džemem a šlehačkou.“

Tmavovlasý muž si jídelníčku ani nevšiml a posadil se. „Jen kávu.“

Poppy zamrkala. Měla čtyřicet druhů čajových specialit a on chtěl *kávu*? „Tak... dobře. A jakou? Máme cappuccino, latte –“

„Double shot espresso. Černé, bez cukru.“

Ublížilo by mu, kdyby se usmál? Co to s těmi chlapci je? A kdo sakra chodí do čajovny na kávu?

Něco na něm ji dráždilo. Měla pocit, jako by se jí posmíval. Bylo to kvůli jejímu oblečení v eduardovském stylu a zdobené zástěře? Kvůli zlatorudým vlasům pod venkovským čepcem? Myslel si, že si spletla rok? O tom ale Poppyina čajovna byla – bylo to starosvětské místo, kde každý mohl hodit spěch moderního světa za hlavu a dopřát si šálek lahodného čaje a domácí pečivo, jaké kdysi pekla prababička.

„Hned to bude.“ Poppy se otočila a odnesla podnos do kuchyně, kde ho s tichým zacinkáním porcelánových šálků postavila na pult.

Chloe zdvihla oči od sendviče. „Co se děje? Jsi celá rudá.“ Přimhouřila oči. „Neříkej, že ten zmetek Oliver přišel s tou svojí novou šettkou, aby ti nasypal sůl do ran. Když si vzpomenu, jak ti ukradl všechny skvělé recepty a vydává je za svoje, tak bych mu ufikla – ty víš dobře co – a servírovala je v jeho mizerné restauraci jako předkrm.“

„Ne.“ Poppy zamračeně vyndávala porcelán z podnosu. „Jen nějaký chlapík, kterého jsem už určitě někde viděla...“

Chloe položila nůž a natáhla se na špičky, aby viděla skrz skleněnou výplň lítacích dveří kuchyně. „Ach, bože.“ Otočila se s vykulenýma očima k Poppy. „To je jeden ze tří R.“

„Jeden z čeho?“

„Bratrů Caffarelliových,“ zašeptala Chloe. „Jsou tři: Raffaele, Raoul a Remy. Rafe je nejstarší. Jsou to francouzsko-italští multimilionáři. Skutečná

smetánka. Soukromá letadla, rychlá auta a ještě rychlejší ženy.“

Poppy jemně potřásla hlavou a došla ke kávovaru. „No, za všechny ty peníze si zjevně nekoupil slušné vychování. Ani neřekl prosím nebo děkuju.“ Prudce pootočila pákou kávovaru. „Ani se neusmál.“

Chloe znovu nakoukla skrz dveře. „Třeba někdo tak bohatý nemá potřebu být milý na obyčejné lidi, jako jsme my.“

„Babička říkávala, že o člověku vypovídá to, jakou úctu projevuje lidem, kterým úctu projevovat *nemusí*,“ řekla Poppy. „Zářným příkladem byl lord Dalrymple. Ke všem se choval stejně, bez ohledu na to, jestli to byla uklízečka, nebo magnát.“

Chloe se vrátila k sendviči a vzala do ruky nůž na máslo. „Říkám si, co dělá v naší vesničce. Nejsme zrovna na turistických trasách, o to se postarala nová dálnice.“

Poppy znehybněla s rukou na kávovaru. „Je to *on*.“ „On?“

„On je nový majitel statku Dalrymple.“ Poppy zaskřípěla zuby. „To on mě chce vystrnadit z domova. Říkala jsem si, že na té ženské, která tuhle přišla s vlezlým realitním agentem, je něco divného. Vsa-
dím se, že ji poslal, aby udělala špinavou práci za něj.“

„O-ou...“, trhla sebou Chloe. „A já vím, co to znamená.“

Poppy narovnala ramena a nasadila umělý úsměv. „Máš pravdu.“ Vzala kouřící espresso a zamířila ke dveřím do čajovny. „*Tohle znamená válku.*“

Rafe se rozhlédl po čajovně. Bylo to jako vrátit se v čase. Měl z toho téměř děsivý pocit a skoro čekal, kdy vstoupí voják z první světové války s elegantně oblečenou dámou po boku. Vzduch naplnila lahodná vůně domácího pečiva. Na upravených stolech byly čerstvé květiny – hrachory, orlíčky a pomněnky – a na každém místě byly ručně vyšíváné lněné

ubrousky. Šálky a talířky byly pestrou směsí starého porcelánu, bezpochyby posbíraného v obchodech se starožitnostmi v celém kraji.

Všechno to hodně vypovídalo o majitelce-provozovatelce. Předpokládal, že ta kráska s ohnivými vlasy, která ho obsluhovala, byla Poppy Silvertonová. Nebyla taková, jak čekal. Představoval si někoho staršího, trochu tvrdšího.

Poppy Silvertonová vypadala, jako by právě vystoupila ze stránek staré pohádkové knihy. Neposlušné rudé vlasy měla nacpané pod čepeček služebné, odkud pořád vykukovaly neposedné pramínky. Měla karamelově hnědé oči a růžové rty měkké jako sameťové polštářky. Pleť měla smetanově bílou a neposkvrněnou, až na pár drobných pih na nose, které vypadaly jako poprašek skořice na kapučínu. Vypadala jako něco mezi Popelkou a Zvonilkou.

Byla roztomilá, ale nebyla jeho typ, pochopitelně.

Dveře do kuchyně se rozlétly a Poppy vyšla s kouřící kávou. Na rtech měla úsměv, pohled ale měla vážný. „Vaše káva, pane.“

Když se naklonila, aby postavila kávu na stůl, Rafe zachytil slabou stopu květinového parfému, tak slabou, že ji nedokázal zařadit... byla to konvalinka, nebo snad frézie? „Díky.“

Narovnala se a pevně se na něj zadívala. „Určitě si nedáte kousek koláče? Máme i jiné varianty, případně sušenky, pokud na koláče nejste.“

„Nejsem na sladké.“

Na okamžik našpulila rty, jako by si jeho chutě brala osobně. „Máme i sendviče, vynikající.“

„Káva mi úplně stačí.“ Zdvihl šálek a poprvé se na ni formálně usmál. „Děkuji.“

Naklonila se nad ním, aby sebrala spadlý lístek orlíčku, takže se mohl nadechnout omamné vůně a vychutnat si výhled na malý, ale rozkošný žlábek mezi jejími ňadry. Měla drobnou postavu tanečnice,

s křivkami na těch správných místech a pasem, který by dozajista dokázal obejmout rukama. Vycítil, že otálí a odkládá odchod zpátky do kuchyně.

Uhodla snad, kdo je? Nepoznal na ní žádný náhlý záblesk poznání, jak to obvykle vídal. Když vešel, prohlížela si ho pátravě, jako by se pokoušela si ho zařadit, ale v očích měla spíš zmatený výraz. Po myšlení, že ne *každý* v Británii už slyšel o jeho posledních milostných karambolech, bylo uklidňující. Žádné ze svých milenek se nesnažil úmyslně ublížit, ale odkopnutá žena měla v dnešní době k dispozici zbraň hromadného ničení zvanou média.

Poppy Silvertónová se přesunula k jednomu z dalších stolů a narovнала perfektně srovnané ubrousky.

Rafe z ní nemohl spustit oči, přitahovala ho jako magnet. Byla tak zajímavá, že ho málem okouzila.

Vzpamatuj se. Jsi tu, abys vyhrál, ne aby ses nechal obalamutit ženskou, která je nejspíš stejná podšívka, jako všechny ostatní. Nenech se zmást laníma očima a nevinným úsměvem.

„Jste vždycky tak zaneprázdněná?“ zeptal se.

Otočila se znovu k němu, ale z jejího napjatého výrazu viděl, že neoceňuje jeho suchý humor. „Ráno jsme tu měli velmi rušno, pořádně jsme se naběhali. Byl tu pěkný blázinec... musela jsem napéct další dávku koláčků.“

Rafe věděl, že lže. Tahle malá vesnička byla tak klidná, že i kostelní myš si sbalila saky paky a odešla za větší zábavou. Proto tu usedlost chtěl. Bylo to dokonalé místo, kde postavit luxusní hotel pro bohaté a slavné, kteří chtěli mít soukromí. Odměření si usrkl kávy – byla mnohem lepší, než čekal. „Jak dlouho už to tu provozujete? Předpokládám, že jste majitelka?“

„Dva roky.“

„A kde jste byla před tím?“

Smetla z vedlejšího stolu neviditelný drobek. „Byla

jsem zástupkyní šéfkuchaře v restauraci v Soho. Rozhodla jsem se, že chci trávit víc času s babičkou.“

Rafe měl podezření, že za její změnou kariéry bylo něco víc. Bude zajímavé vidět, co o ní vypátrá jeho sekretářka. Opřel se o židli a chvíli ji pozoroval. „A co vaši rodiče? Žijí tady poblíž?“

Její tvář se napjala. „Nemám rodiče od svých sedmi let.“

„To je mi líto.“ Rafe dobře věděl, jaké to je vyrůstat bez rodičů. Ti jeho zemřeli při lodním neštěstí na francouzské Riviéře, když mu bylo deset. Vychovali ho prarodiče, ale měl pocit, že Poppyina babička neměla nic společného s jeho autokratickým dědečkem Vittoriem. „A provozujete podnik sama?“

„Pracuje pro mne další děvče, je v kuchyni.“ Znovu se na něj pichlavě podívala. „A vy jen projíždíte, nebo tu někde jste ubytovaný?“

Postavil šálek zpátky na talířek. „Jen projíždím.“

„A co vás do těchto končin přivádí?“

Byla to jen jeho představitivost, nebo po něm loupla karamelovými očima? „Dělám tu nějaký průzkum.“

„Pro koho?“

„Projekt, na kterém pracuji.“

„Jaký typ projektu?“

Rafe znovu zdvihl šálek a chvíli si ji lhostejně prohlížel. „Vyslýcháte každého zákazníka, jen co vstoupí do dveří?“

Sevřela rty a zatnula pěsti. „Já vím, proč jste tady.“

Lhostejně zdvihl obočí. „Přišel jsem na kávu.“

Loupla po něm očima, tentokrát o tom nebylo pochyb. Když se setkaly s jeho pohledem, vyšlehly z nich dva blesky. „Nepřišel. Přišel jste probádat teren. Odhadnout protivníka. Já vím, kdo jste.“

Věnoval jí odzbrojující úsměv, jeden z těch, které mu pomohly uzavřít víc obchodů a otevřít víc ložnic, než by dokázal spočítat. „Přišel jsem vám udělat nabídku, jaká se neodmítá.“ Zaklonil se na židli,